

Kravet om en højere Pris. Hvis Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder stadig stiger, er det indlysende, at Kravene fra Tjenestmændenes og Arbejdernes Side om højere Løn vil vokse og vokse med uimodstaaelig Kraft, og vi bliver da til sidst nødt til at bøje os for disse Krav om, at Indtægterne skal staa i Forhold til Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder, og naar der er Tale om en Udgift af ca. 50 Mill. Kr. alene for at holde Rugbrødet nede i en Pris af 1 Kr. pr. 4 kg, vil man forstaa, hvilke Udgifter der kan blive Tale om for Statskassen, hvis man i det hele taget skal holde Priserne nede blot i Nærheden af, hvad de er i Øjeblikket. Varepriserne stiger overalt, og man ser, at andre Landes Regeringer ser sig nødsagede til at træffe de mest drastiske Bestemmelser for at hindre, at Priserne paa de vigtigste Livsfornødenheder stiger til saadanne Højder, at det er ganske umuligt for den jævne Del af Befolkningen at købe Varen. De Debatter, der Gang paa Gang har været førte her i Salen, har ogsaa bidraget deres til, at visse Folk ikke har generet sig for at sætte sig ud over gældende Anordninger og Bestemmelser, og der er ikke Tvivl om, at netop i Øjeblikket, da vi staa i den sidste Maaned, for hvilken 7. August-Loven gælder, slappes Baandene yderligere, Dag for Dag kan man spore mindre og mindre Tilbøjelighed til at rette sig efter de gældende Anordninger, jeg føler mig fuldkommen overtydet om, at i Øjeblikket omgaas Bekendtgørelsen af 1. Februar 1917 stærkere end nogen Sinde tilforn, fra alle Sider regner man med, at den Afviklingslov, Rigsdagen har vedtaget, og hvorefter August-Loven ophører den 1. September, skal betyde, at efter den Dag er der frit Slag, saa kan enhver handle, som han vil, ganske uden Hensyn til, om Samfundet derved lider Skade eller ej, ganske uden Hensyn til, om Befolkningens forskellige Dele er i Stand til at bære de Udgifter, som derved paaføres dem.

Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Bestemmelser udover det, jeg allerede har sagt; kun vil jeg sige et Par Ord om § 13, i hvilken Paragraf der gives Bestemmelser for, paa hvilken Maade de Jordbrugere, som ikke har opfyldt deres Pligt i Henhold til Loven af 20. Marts 1918, kan afvikle deres Forhold til Staten. Det foreslaas, at de paagældende Landbrugere, der paa Trods af Loven har undladt at gøre deres Pligt, kan levere det manglende Kvantum af

indeværende Aars Høst paa de Betingelser, som findes i den gældende Kornlov for Aaret 1918. Jeg er ikke nogen Ynder af Bestemmelserne i denne Paragraf. Kornloven fastsatte bestemte Regler for Kornleveringen 1918—19, og de, der ikke opfyldte deres Forpligtelser, skulde straffes i Henhold til Lovene af 16. November 1914 og 7. December 1917. Den højtærede Indenrigsminister har nu oplyst, at der er mindst 7 000—8 000 Landbrugere, der paa grovelig Vis har forset sig mod Kornlovens Bestemmelser. Det forekommer mig, at det rimeligste vil være, at disse Folk tiltales og straffes i Henhold til Loven. Der er saa meget mere Grund til at ønske dette, som en Unkladelse deraf utvivlsomt vil være et daarligt Eksempel til Efterfølgelse. Jeg er ogsaa vidende om, at der i visse Kredse indenfor Landbruget hersker stor Forbitrelse over, at disse Folk paa Trods af Loven har undladt at gøre deres Pligt. Selvfølgelig har der været Tilfælde, hvor man ganske vist kunde gøre dem ansvarlige efter Loven, men hvor der dog har været saadanne formildende Omstændigheder, at der vil være Grund til at dispensere fra Lovens Bestemmelser. Men der er utvivlsomt adskillige andre, der paa Trods af Loven, fordi de ikke vilde opfylde den, ikke har afleveret til Nationens Brug det Korn, den nødvendigvis maatte have. Der er ingen Grund til at undlade at straffe dem.

Jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger om § 11, hvorefter Ernæringsraadet opfører med sin Virksomhed, efter at det har afviklet de Forhold, der var skabte paa Grundlag af Kornloven af 20. Marts 1918. Jeg er ganske paa det rene med, at Ernæringsraadet ikke hører til de mest populære Institutioner, og ogsaa med, at mange af dets Dispositioner har været, skal vi sige, mindre heldige. Men den Op-gave, Ernæringsraadet har haft at løse, har ogsaa været overordentlig vanskelig. Og megen Kritik er rettet mod det, uden at man egentlig har haft Holdepunkter for den. De, der har kritiseret Ernæringsraadet, har i mange Tilfælde ikke haft de fornødne Forudsætninger for at kunne bedømme dets Dispositioner rigtigt. Under alle Omstændigheder har Ernæringsraadet samlet en betydelig Erfaring i den Tid, dets Virksomhed har været, og jeg synes, at denne Erfaring burde benyttes ogsaa i det kommende Aar. Jeg kan ikke forstaa, at man egentlig skulde opnaa noget stort ved at ophæve Ernæringsraadet og i Stedet derfor sætte et andet Raad, hvis For-